

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.254 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 3 april 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 februari 2008 waarbij de visumaanvraag wordt geweigerd, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 maart 2008, en tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BERTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2007 dient verzoekster een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Kinshasa, in de Democratische Republiek Congo.

Op 26 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van visum. Deze beslissing wordt op 10 maart 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing:

"Motivatie

Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste Niet gevestigd verband (aanvullen)

- Visumaanvraag ingediend op 21/12/2007

- Afspraak ziekenhuis in België: 18/12/2007

- Reservatie vliegtuig: 29/12/2007-02/03/2008

Ontbreken medisch attest dat de zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van oorsprong

Ontbreken kostenraming voor de voorziene medische zorgen

Beslissing genomen conform artikelen 5 en 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden

Andere

ontbreken bewijs betaling voorschot medische kosten."

2. Over de taal van de rechtspleging

Inzoverre verzoekster in het verzoekschrift verzoekt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal, dient het volgende te worden opgemerkt:

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

De bestreden beslissing is in casu gesteld in het Nederlands, bijgevolg kan niet worden ingegaan op de vraag van verzoekster.

3. Over de rechtspleging

3.1. Waar verzoekster verzoekt om het afleveren van een voorlopig visum in het kader van voorlopige maatregelen werpt verwerende partij terecht op dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bepaalt dat de vorderingen tot het bevelen van voorlopige maatregelen ingediend worden bij een afzonderlijk verzoekschrift, wat in casu niet het geval is. De vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen is onontvankelijk.

3.2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. Verwerende partij werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4.2. Verwerende partij voert aan dat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat. Het middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoekster onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook het principe van noodzakelijke samenwerking van het bestuur met de bestuurdde en de taak van het bestuur om de bestuurdde op correcte wijze te informeren.

In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing feitelijk fout is gemotiveerd omdat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medische attest, waaruit blijkt dat de medische zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van herkomst, ontbreekt. Verzoekster wijst op het medische attest van het Universitair Ziekenhuis te Kinshasa waarin wordt gesteld dat de noodzakelijke gespecialiseerde opvang die verzoekster gezien haar gezondheidstoestand behoeft, niet realiseerbaar is in het land van herkomst.

In een tweede onderdeel uit verzoekster kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de afspraak van verzoekster in het Belgische ziekenhuis reeds verlopen is. Verzoekster wijst op de mogelijkheid om een afspraak in een ziekenhuis te verplaatsen. Bovendien stelt verzoekster dat het verlopen van haar afspraak te wijten is aan een fout van het bestuur. Verzoekster wijst hierbij op de tussenkomst van haar raadsman via een e-mail van 20 december 2007 waarbij de visumaanvraag van verzoekster, met inventaris van 16 stukken, waaronder het medische attest van het Universitair Ziekenhuis te Kinshasa, werd overgemaakt. Verzoekster stelt dat deze tussenkomst van haar raadsman enkel te wijten is aan het feit dat de stappen die verzoekster persoonlijk heeft ondernomen om haar visum aan te vragen, faalden door een fout van het bestuur. Verzoekster betwist dan ook dat haar visumaanvraag pas is ontvangen op 21 december 2007.

In een derde onderdeel uit verzoekster kritiek op het feit dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een raming van de medische kosten en het bewijs van de betaling van een voorschot hierop ontbreken. Verzoekster stelt enerzijds dat de wet geen raming van de kosten oplegt en dat dit overigens niet mogelijk is in afwezigheid van de zieke. Anderzijds wijst verzoekster erop dat een raming niet werd gevraagd. In voorkomend geval is het aan het bestuur om een raming te vragen in het kader van de verplichting samen te werken met de bestuurdde en de bestuurdde te informeren alvorens een weigeringsbeslissing te nemen. Hetzelfde geldt voor het eventuele voorschot. Verzoekster duidt erop dat de betaling van een voorschot gewoonlijk niet vóór de hospitalisatie gebeurt, maar op de dag van opname. Verzoekster stelt bovendien dat dit voorschot reeds gedekt is door de tenlasteneming.

5.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waarom zij artikel 60 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Bijgevolg kan verwerende partij zich

niet met kennis van zaken verdedigen zodat het middel vanuit het oogpunt van deze wetbepaling onontvankelijk is.

Met betrekking tot de vermeende schending van de formele en de materiële motiveringsplicht wijst verwerende partij erop dat verzoekster erin slaagt de motieven van de bestreden beslissing weer te geven en hierop inhoudelijke kritiek te leveren. Verzoekster geeft bijgevolg blijk kennis te hebben van de motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is volgens verwerende partij dan ook genoegzaam met redenen omkleed. De gemachtigde van de minister heeft terecht beslist, na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels, dat de afgifte van een visum aan verzoekster diende te worden geweigerd. Vervolgens wijst verwerende partij erop dat verzoekster geen kritiek uit op het determinerende motief van de bestreden beslissing. Zo is verwerende partij van mening dat de kritiek van verzoekster dat er wel een medisch attest zou zijn gevoegd bij de visumaanvraag, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verder stelt verwerende partij dat terecht werd vastgesteld dat de visumaanvraag van verzoekster dateert van 21 december 2007 terwijl zij verwijst naar een reeds verlopen afspraak in een Belgisch ziekenhuis van 18 december 2007. Bovendien wijst verwerende partij erop dat verzoekster niet aantoont dat een nieuwe afspraak kon worden verkregen binnen de periode van het visum. Hierbij duidt verwerende partij erop dat verzoekster nalaat uiteen te zetten waarom het feit dat de visumaanvraag dateert van 21 december 2007 een fout zou uitmaken van het bestuur. Bovendien heeft verwerende partij geen kennis van een email die de raadsman van verzoekster op 20 december 2007 zou hebben verstuurd. Algemeen gesteld is verwerende partij van mening dat verzoekster slechts vage, ongestaafde en niet ernstige beweringen uit. Bijgevolg kan deze kritiek van verzoekster geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Ten slotte stelt verwerende partij dat nergens blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel of welkdanig ander beginsel waarop verzoekster zich meent te kunnen beroepen.

5.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de garant onvoldoende solvabel is om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste, dat het verband niet gevestigd is tussen de visumaanvraag, de afspraak in het ziekenhuis en de reservatie van het vliegtuig, dat het medisch attest dat de zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van oorsprong ontbreekt, dat de kostenraming voor de voorziene medische kosten ontbreekt en dat het bewijs van betaling van een voorschot op de medische kosten eveneens ontbreekt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

5.4. Verzoekster uit in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden kritiek op de motivering van de bestreden beslissing omdat zij stelt dat het medisch attest dat de zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van oorsprong ingevolge de e-mail van haar raadsman van 20 december 2007 wel werd overgemaakt. Verzoekster voegt deze e-mail, evenals de documenten die in er in bijlage zijn bijgevoegd, waaronder een medisch attest dat de zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van oorsprong, bij het huidige verzoekschrift.

In de nota stelt verwerende partij uitdrukkelijk dat zij geen kennis heeft van een vermeende e-mail die de raadsman van verzoekster op 20 december 2007 zou hebben verstuurd.

Er dient opgemerkt te worden dat het bestaan van voornoemde e-mail uit de stukken van het administratief wel degelijk blijkt. Het administratief dossier bevat elektronische borderellen van het communicatieverloop en de doorgegeven informatie tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de Belgische Ambassade te Kinshasa. Het elektronisch borderel 'info van de post' dat het ontvangen van de visumaanvraag door de Belgische Ambassade te Kinshasa weergeeft en de door verzoekster bijgevoegde documenten opsomt, brengt bij dat verzoekster onder andere een document "*attestat medicale-dpt de medecine interne*" bij haar visumaanvraag voegde. Daarnaast leert het elektronisch borderel van de registratie van de visumaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 2008, onder de categorie 'algemene uitleg' dat verzoekster om medische redenen naar België wenst te komen, waarna expliciet het volgende wordt vermeld : "*voir mail en annexe*".

Bijgevolg stelt de Raad vast dat redelijkerwijze uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij wel degelijk kennis had van het bestaan van de e-mail die de raadsman van verzoekster op 20 december 2007 naar de Belgische Ambassade te Kinshasa stuurde. Bovendien is het aannemelijk te stellen dat verwerende partij ook kennis had van het bestaan van de bijgevoegde documenten, waaronder het "*attestat medicale-dpt de medecine interne*", gezien de opsomming waarvan het eerste voornoemde elektronisch borderel is voorzien.

De Raad merkt op dat - nu onder de partijen betwisting bestaat over het al dan niet ontbreken van het medisch attest dat de zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van oorsprong – zelfs al zou het door verzoekster toegevoegde document in kwestie kunnen worden aanvaard als het vereiste medisch attest waaruit blijkt dat de medische behandeling in het land van herkomst niet mogelijk is, wordt vastgesteld dat het geheel van de motieven van de bestreden beslissing volstaat om de aanvraag te verwerpen. Er wordt immers ook verwezen naar de tenlasteneming die niet kan worden aanvaard, naar het feit dat de ziekenhuisafspraken dateert van vóór de datum van de visumaanvraag, dat de kostenraming ontbreekt en dat er geen bewijs is van betaling van een voorschot van de medische kosten.

5.5. In een tweede onderdeel uit verzoekster kritiek op het feit dat haar afspraak in het Belgische ziekenhuis zou zijn verlopen. Verzoekster lijkt het feit dat haar visumaanvraag pas op 21 december 2007 is ontvangen, te betwisten. Zij houdt in het verzoekschrift voor dat de tussenkomst van haar raadsman enkel te wijten is aan het feit dat de stappen die door haar

persoonlijk werden ondernomen om het visum aan te vragen, faalden door een fout van het bestuur. Verzoekster duidt dit argument aan als reden voor het verlopen van haar ziekenhuisafpraak.

In zoverre verzoekster lijkt te betwisten dat haar visumaanvraag pas op 21 december 2007 door de Belgische ambassade te Kinshasa werd ontvangen, daar zij stelt dat de tussenkomst van haar raadsman er slechts kwam wegens het falen van de door haar persoonlijk ondernomen stappen, dient opgemerkt te worden dat nergens uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zelf enige stappen heeft ondernomen om haar visum te verkrijgen. Verzoekster laat na op concrete wijze aan te tonen welke stappen zij persoonlijk zou hebben ondernomen, noch zet zij uiteen welke fout verwerende partij te dezen zou hebben begaan. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Bijgevolg kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat haar visumaanvraag op een andere, vroegere datum diende te zijn ontvangen.

5.6. In een derde onderdeel stelt verzoekster dat de wet geen kostenraming van de voorziene medische kosten oplegt, noch dat dat dergelijke kostenraming door het bestuur geëist werd. Hetzelfde geldt voor het bewijs van betaling van een voorschot op de medische kosten. Verzoekster stelt dat dit voorschot wordt gedekt door de tenlasteneming. Verzoekster lijkt, door middel van de verplichting voor het bestuur om de bestuurde te informeren en met de bestuurde samen te werken, te willen aantonen dat zij geen kennis had van het feit dat deze stukken dienden te worden voorgelegd.

In het kader van het onderzoek van dit derde onderdeel van het middel dient opgemerkt te worden dat verzoekster in het verzoekschrift slechts een beperkt gedeelte van de bestreden beslissing citeert, namelijk :

*“- Visumaanvraag ingediend op 21/12/2007
- Afspraak ziekenhuis in België: 18/12/2007
- Reservatie vliegtuig: 29/12/2007-02/03/2008
Ontbreken medisch attest dat de zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van oorsprong
Ontbreken kostenraming voor de voorziene medische zorgen
Beslissing genomen conform artikelen 5 en 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden
ontbreken bewijs betaling voorschot medische kosten”.*

Hierbij stelt de Raad vast dat verzoekster niet de volledige versie van de motivering van de bestreden beslissing hanteert. In de bestreden beslissing wordt ook en vooreerst het volgende overwogen: *“Tenlasteneming ontvankelijk en geweigerd; de garant is onvoldoende solvabel om betrokkene ten laste te nemen rekening houdend met zijn voorgelegde inkomsten en het aantal personen ten laste”.*

Uit de samenlezing van de artikelen 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die, in casu in het kader van een aanvraag van een visum voor kort verblijf, toegang wenst te verkrijgen tot het Belgische grondgebied zelf over voldoende middelen van bestaan dient te beschikken of het bewijs van voldoende middelen van bestaan dient te leveren door middel van het overleggen van een attest van tenlasteneming. De reglementering inzake de verbintenis tot tenlasteneming biedt de vreemdeling die zelf niet beschikt over persoonlijke middelen van bestaan toch de mogelijkheid om het Schengengebied te betreden door beroep te doen op een garant die voldoet aan de voorwaarden van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet. Hieruit blijkt duidelijk dat de

vreemdelijk geenszins toegang tot het Belgische grondgebied kan verkrijgen indien niet aan deze voorwaarde zou zijn voldaan. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet aantoonde dat de gemachtigde van de minister op kennelijke onredelijke wijze haar visumaanvraag heeft geweigerd door te besluiten dat de garant van verzoekster onvoldoende solvabel is om verzoekster ten laste te nemen.

Met betrekking tot het betoog dat verzoekster uiteenzet omtrent het ontbreken van de kostenraming van de voorziene medische kosten, alsmede van het bewijs van betaling van een voorschot op de medische kosten, meent de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is indien de gemachtigde van de minister, teneinde na te gaan of voornoemde voorwaarde die uit de artikelen 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet voortvloeit, is vervuld en in casu vast te stellen of de garant van verzoekster over voldoende middelen van bestaan beschikt, vereist dat onder meer het bewijs wordt geleverd dat de medische kosten werden geraamd en dat een voorschot op deze kosten werd betaald. De gemachtigde van de minister legt derhalve geen bijkomende voorwaarde op aan verzoekster die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever in het samen lezen van de artikelen 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet is vooropgesteld.

Er dient opgemerkt te worden dat niet kan afgeleid worden dat verzoekster in het verzoekschrift dit motief, dat de bestreden beslissing mee draagt, betwist. Evenmin zijn de middelen aangehaald door verzoekster van die aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid ter zake van de Raad, deze tot een ander besluit te doen komen. Uit de omstandigheid dat er tussen de partijen betwisting bestaat omtrent het al dan niet ontbreken van een medisch attest waaruit blijkt dat de medische zorgen niet kunnen worden verstrekt in het land van herkomst op zich, kan de onwettigheid van de bestreden beslissing niet worden bekomen. Evenmin kan het argument dat de ziekenhuisafpraak van verzoekster reeds is verlopen op zich tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden. Tot slot maken het leveren van het bewijs van de kostenraming van de voorziene medische kosten en van het betalen van een voorschot op deze kosten als redelijke invulling van de voorwaarde die de wetgever vooropstelde in de artikelen 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet op zich geen kennelijk onredelijk motief van de bestreden beslissing uit. Verzoekster maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Inzoverre verzoekster met de bewoordingen *'de verplichting voor het bestuur om de bestuurde te informeren en met de bestuurde samen te werken'* de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient opgemerkt te worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de minister de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister niet op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster zet de schending van artikel 60 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op buitenlandse studenten, niet met concrete gegevens uiteen. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5.7. In de mate waarin verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat de beslissing niet in het Nederlands mocht worden genomen, omdat de aanvraag in het Frans werd ingediend en omdat de aanvraag in Wallonië werd ingediend, merkt de Raad gelet op artikel 41, §1 van de wet van 18 juli 1966 betreffende het taalgebruik in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken), het volgende op.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”.

De Memorie van Toelichting stelt immers het volgende:

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Die regeling die aan iedere burger toelaat met de hogere besuren van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar is moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…)”

In de nota van de regering, die in het verslag SAINT-REMY is opgenomen, wordt herhaald dat:

“(…) Aan de particulieren zal zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan iedere inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in vele gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Tevens wordt erop gewezen dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Zo merkt de Memorie van Toelichting op:

“(…) Het ontwerp dat U thans wordt voorgelegd heeft ten doel, zoals in de verklaring van 2 mei 1961 werd aangekondigd, in het kader van een algemene herziening van de taalwetgeving in bestuurszaken, een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen. Meteen wordt er naar gestreefd de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden. (…).”

Voorts besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van Openbaar Ambt, A. GILSON, dat:

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen volledige voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen. (…).”

Uit dit alles volgt dat de wetgever met het begrip “particulieren” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoelt (Gedr. St., Kamer, 331 [1961-62], nr. 1, blz 7.).

Tevens wordt opgemerkt dat de taalregeling de openbare orde raakt waardoor de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet

Bestuurszaken moeten steeds zo geïnterpreteerd worden zodat het door de wetgever gestelde doel wordt bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “particulieren”, in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative; Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, in *Pratique du droit*, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (…)” en “(…) dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (…).” (

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend. De schending van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd door verzoekster.

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (...) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

- 1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;
- 3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;
- 4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;
- 5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;
- 6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtal (...)"

Een visumaanvraag die ingediend wordt in het buitenland door een vreemdeling, betreft een aangelegenheid die niet gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in één van de taalgebieden van België (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100, RvS 25 mei 2004, nr. 131.688). Dit blijkt ook uit de voorbereidende werken van de Taalwet Bestuurszaken, waarbij de minister het volgende verklaarde:

"Selon les précisions fournies par le ministre dans les travaux préparatoires de cette dernière loi, la terminologie 'affaire localisée ou localisable' est empruntée à l'arrêté Royal du 6 janvier 1933, pris en vertu de la loi de 1932. Selon la déclaration du ministre souvent reproduite: 'on dit d'une affaire qu'elle est localisée lorsqu'elle trouve son origine dans une des régions linguistiques; on dit qu'elle est localisable, lorsque par une vue de l'esprit les conditions sont remplies, pour localiser une affaire dans une région déterminée » – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968).

Vermits verzoeksters zaak niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen (of eventueel diens hoofdtal) (cf. "Si l'affaire n'est ni localisée, ni localisable, c'est la langue de l'agent qui prévaut" – Doc. Parl.Chambre, n° 331/27, Rapport fait au nom de la Commission de l'Intérieur par M. SAINT-REMY, p.32, in Pasin., 1963, p. 968 en "la langue de l'agent à qui l'affaire est confiée n'intervient que subsidiairement, à défaut de tout autre critère" - Doc. Parl. Sén., Sess.ord. 1962-1963, n° 304, p.21, "c'est-à-dire en l'absence de tout rapport décelable entre cette affaire et une région linguistique" – CE 12 novembre 1968, n°13.208) vermits onderhavig geschil geen ambtenaar van een dienst betreft en zoals reeds voorafgaand werd verduidelijkt, de in het buitenland verblijvende vreemdelingen niet kunnen worden begrepen onder het begrip 'particulieren'.

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier opgedragen was aan ambtenaar M. D. (...) en dat zij ook finaal de in het Nederlands opgestelde beslissing neemt en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing terecht in het Nederlands opgesteld.

In de mate dat verzoekster kritiek uit op de aangewende taal van de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat deze kritiek niet dienstig kan worden aangevoerd.

6. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

7. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt eveneens verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.